

Muhammed
Muhammedîyan

*Ali'nin
Diliyle*

ALI

Kendi Dilinden
Hz. Ali'nin Hayatı

 el-Mustafa
yayinlari

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Muhammed Muhammedîyan

ALİ'NİN DİLİYLE
ALİ
KENDİ DİLİNDEN
HZ. ALİ'NİN HAYATI

Çeviri
Mikail Gürel

el-Mustafa Yayınları: 60
ISBN 978-605-9982-44-3

T. C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 27932

© el-Mustafa Yayınları, 2024
Eserin her hakkı EL-MUSTAFA
YAYINCILIK'a aittir. Kaynak gös-
terilerek alıntı yapılabilir, izin-
siz çoğaltılamaz, bastırılamaz.

Uluslararası el-Mustafa Üniversitesi
Türkiye Temsilciliği

ALİ'NİN DİLİYLE ALİ KENDİ DİLİNDEN HZ. ALİ'NİN HAYATI

Eserin Özgün Bilgileri:

علی (ع) از زبان علی (ع) | Ali Az Zabane Ali

محمد محمدیان | Mohammad Mohammadeyan

ناشر: دفتر نشر معارف | Daftare Nashre Maaref

چاپ بیست و هفتم - ۱۴۰۰ | 27. Baskı - 2021

Yayın Yönetmeni

Dr. S. Vahid Kaşanî

Yazar

Muhammed Muhammediyan

Çevirmen

Mikail Gürel

Editör

Yusuf Tazegün

Sayfa Düzeni

DBY Ajans

Kapak Tasarımı

Sercan Arslan

Birinci Baskı

İstanbul, Ocak 2024

Baskı ve Cilt

Yılmaz Basın Yayın

(Sertifika No: 49749)

Kitap Satış Adresi:

www.elmustafayayinlari.com

Basıncık Mah. Sözer Sk. Emirhan Apt.
No: 3 Daire: 11 Bakırköy / İSTANBUL Tel: (+90 212) 664 46 40
temsilcilik@elmustafa.com.tr

İçindekiler

› Başlarken.....	11
------------------	----

1. BÖLÜM: MEKKE DÖNEMİ

1. Çocukluk Günleri.....	19
2. Resûlullah'ın Davetine İman Eden İlk Kişi	21
3. Resûlullah'a En Yakın Kişi.....	23
4. Mekke'den Bazı Anılar.....	27

2. BÖLÜM: MEDİNE DÖNEMİ

5. Medine'ye Hicret.....	33
6. Resûlullah ile Kardeşlik Akdi	36
7. Resûlullah'ın Kızıyla Evlilik.....	38
8. Resûlullah'ın Huzurunda Cihat.....	44
9. İslam Düşmanlarına Karşı İlk Savaş Deneyimi: Bedir Savaşı.....	46
10. Uhud Savaşından Bazı Anılar.....	48
11. Hendek Savaşındaki Hamaset.....	50
12. Yahudi Efsanesinin Sonu Olan Hayber'in Fethi	52
13. Mekke'de Beraat Suresini Okumak.....	56
14. Gadir-i Hum'da Resûlullah'ın Yerine Atanmak.....	57
15. Medine Döneminden Bazı Anılar.....	60
16. Resûlullah'ın Kaygıları.....	64
17. Resûlullah'ın Vefatı	67

3. BÖLÜM: HALİFELER DÖNEMİ

18. Hilafet Yönünün Değiştirilmesi.....	73
19. İnsanlara Hüccetin Tamamlanması.....	79
20. Destek ve Yardımdan Yoksun Kalış	83
21. Vahdeti Korumak İçin Sükût Etmek.....	85
22. Ebubekir'e Delil Getirerek Konuşmak.....	88
23. Gamlı Fedek Macerası	96
24. Fatıma Zehra'nın Şehadeti.....	99
25. İkinci Halife Hükümetinin Başlaması.....	104
26. Halifeye Müşfik ve Açık sözlü Müşavir.....	107
27. Sapkınlıklara Karşı Ciddi Tepki.....	111
28. Yargı İşlerinde İrşad.....	113
29. Altı Kişilik Hilafet Şûrâsı	115
30. Osman'ın Hilafetinin Başlangıcı.....	129
31. İlahi Hududun Uygulanması İçin Israr.....	131
32. Restülullah'ın Özel Ashabını Savunmak.....	134
33. Osman Aleyhindeki İnkılabın Arka Planları.....	138
34. Osman'ın Halk İtirazlarını Yanlış Okuması.....	140
35. İtiraz Eden Halkın Temsilciliği.....	143
36. Osman'ın Öldürülmesinin Arka Planları	147

4. BÖLÜM: HİLAFET DÖNEMİ

37. Hilafeti Kabullemekten Kaçınma	153
38. Halkın Emsali Görülmemiş Biat Heyecanı.....	155
39. Hilafeti Kabullenme Şartları.....	156
40. En Özgür Ortamda Emsali Görülmemiş Biat.....	157
41. Hilafeti Kabullenme Sebeplerim.....	158
42. Talha ve Zübeyir'in Biati.....	160
43. Biatten Kaçınanlara Tepkim	162
44. Hilafetin Başlangıcındaki Konuşmalar	164
45. Havas Kesiminin Memnuniyetsizliğinin Başlaması.....	168

5. BÖLÜM:

CEMEL HARBİ DÖNEMİ

46. Talha ile Zübeyir'in Ahitlerini Bozması	181
47. Talha ile Zübeyir'in Mekke'ye Yönelmesi.....	183
48. Talha, Zübeyir ve Ayşe'nin Basra'ya Hareketi	187
49. Nakisin Fitnesine Karşı Halkı Harekete Geçirmek.....	191
50. Rebeze Menzilinde.....	194
51. Ebû Musa Eş'ari'nin Muhalefetleri	197
52. Küfe Halkına Mektuplar	199
53. Zikar Menzili	202
54. Cemel Ordusunun Elebaşlarına Gönderilen Mesaj ve Mektuplar.....	207
55. İki Ordu Saflarının Karşı Karşıya Gelmesi.....	212
56. Cemel Harbinin Başlaması.....	220
57. Savaşın Son Noktası.....	225
58. Cemel Harbinde Zafer	227
59. Zaferin Ardından	229
60. Esirlere Muamele ve Savaş Ganimetlerinin Taksimi.....	232
61. Cemel Harbinden Kapsamlı Bir Tahlil	235
62. Basra Şehrine Giriş.....	241
63. Basra'daki Konuşmalar	245
64. Dostlardan Birkaçının Evinde Misafirlik	250
65. Abdullah b. Abbas Basra Valisi.....	256
66. Cemel Harbinin Raporunu Göndermek	259
67. Küfe Şehrine Giriş.....	264
68. Küfe'deki Eğitim Faaliyetleri	268
69. Küfe Şehrinde Gerçekleşen Bazı Olaylar.....	275

6. BÖLÜM:

SIFFİN SAVAŞI DÖNEMİ

70. Muaviye ile Savaşmak İçin Medine'de Atılan İlk Adımlar.....	285
71. Muaviye ile Savaşın Küfe'de Başlaması	288
72. Muaviye ile Yazışmalar	290
73. Şam'a Temsilci Gönderilmesi.....	293

74. Muaviye'nin Elçilerine Cevap.....	298
75. Muaviye ile Bir Dizi Yazışmalar.....	307
76. Muaviye'ye Bahane Yolunu Kapatmak.....	310
77. Muaviye'ye Nasihat.....	321
78. Muaviye'nin Suçlamaları ve Algı Oluşturmasına Cevap.....	324
79. Amr b. As ile Bazı Yazışmalar.....	328
80. Muaviye ile Savaş İçin Genel Seferberlik.....	331
81. Valilere Gönderilen Cihat Emri Genelgesi.....	336
82. Tereddüt Ehli ve Savaş Karşıtlarıyla Mücadele.....	338
83. Askerlere ve Komutanlara Savaş Emri.....	341
84. Ordunun Öncü Birliklerinin Şam'a Doğru Yola Çıkması.....	344
85. Kûfe – Sıffin Arasındaki Yolculukta Gelişen Olaylar.....	348
86. Sıffin'e Varış.....	351
87. Su Sorunu.....	352
88. Askerlere Yol Göstermek.....	354
89. Muaviye'ye Yapılan Son Uyarılar.....	365
90. Savaşı Başlatmaktan İmtina Etmek.....	370
91. Askerleri Küfrün Öncüleriyle Savaşa Teşvik Etmek.....	372
92. Savaşta Ahlak Kurallarına Uymak.....	376
93. Yarenlere Takdir ve Teşekkür.....	383
94. Savaş Esnasında Vuku Bulan Olaylar.....	386
95. Birkaç Soruya Cevap.....	389
96. Muharrem Ayı Sebebiyle Savaşta Geçici Ateşkes.....	392
97. Muaviye'yi Teke Tek Savaşa Davet.....	397
98. Ammar Yasir'in Şehadeti.....	399
99. Muaviye'nin Savaştan Kurtulmak İçin Yazdığı Mektuplara Cevap.....	401
100. Kesin Zaferin Eşiğinde.....	406

7. BÖLÜM:

HAKEMİYET DÖNEMİ

101. Kur'an Mızrakların Ucunda.....	411
102. Malik Eşter'i Savaş Meydanından Geri Döndürmek.....	415
103. Muaviye'nin Mektubuna Cevap.....	418

104. Ebû Musa Eş'ari'nin Dayatılan Seçimi	420
105. Hakemiyet Anlaşmasının Yazılması.....	423
106. İmamın İki Hakeme Tavsiyeleri.....	427
107. Hakemiyetin Doğurduğu Hariciler.....	429
108. Siffin'den Dönüş	432
109. Kûfe'ye Giriş.....	436
110. Siffin Savaşından Kapsamlı Bir Analiz	441

8. BÖLÜM:

NEHREVAN SAVAŞI DÖNEMİ

111. Haricilere Hoşgörü ve Tolerans	449
112. Haricilerin Görüş ve Sloganlarına Cevap.....	456
113. Temsilci Hakemlerin İhanetini Duyurmak ve Savaş Hazırlığı.....	466
114. Muaviye'yle Savaş İçin Yeniden Hazırlık	469
115. Haricileri Muaviye'yle Yapılacak Savaşa Davet	473
116. Savaş Rotasını Şam'dan Nehrevan'a Çevirmek.....	474
117. Nehrevan Yolundaki Olaylar.....	478
118. Nehrevan'a Giriş.....	481
119. Haricilerle Savaşı Ağırdan Alma.....	486
120. Savaş Meydanında	488
121. Nehrevan'da Zafer Sonrası	491
122. Haricilerin Geleceği	497

9. BÖLÜM:

BASKIN VE YAĞMA DÖNEMİ

123. Halkı Muaviye'yle Savaş İçin Hazırlamak	501
124. Malik Eşter'i Mısır'a Gönderme ve Şehadeti	503
125. Mısır Valisi Muhammed b. Ebubekir'in Şehadeti	507
126. Basra'da Fitne Çıkarmak.....	512
127. Zahhak'ın Irak Etrafındaki Baskınlarıyla Mücadele.....	517
128. Üçlü Çetenin Baskınlarıyla Mücadele.....	522
129. Busr b. Ertad'ın Hicaz ve Yemen Baskınlarıyla Mücadele.....	526
130. Süfyan Çamidi'nin Enbar Şehri Baskınıyla Mücadele	530

131. Tarihi ve Aydınlatıcı Bir Mektup	536
132. Halkın Muaviye'yle Savaşta Gevşek Davranmasına Serzeniş.....	554
133. Halkın Muaviye'yle Savaşa Hazır Oluşu.....	560

10. BÖLÜM:

ŞEHADET DÖNEMİ

134. Şehadet Vaadinin Yaklaşması.....	569
135. Rüya Âleminde Resûlullah'la Buluşma.....	572
136. Darbe Vurulan Gece.....	574
137. İbn Mülcem'e Yumuşak Davranılması Vasiyeti	577
138. Ziyarete Gelenlerle Geçen Konuşmalar	579
139. Son Vasiyetler.....	582
140. Ölüm Anı.....	588
› Kaynaklar	590

Başlarken

Hamd Allah'a mahsustur ki övenler onu hakkıyla övemezler, sayıcılar nimetlerini sayamazlar, çalışıp çabalayanlar hakkını eda edemezler. Yüce himmetler O'nu derk edemez, akıl-zekâ denizine dalarlar O'na erişemezler.¹

Allah'ın selamı Muhammad'e (s.a.a) olsun; onu kararlaştırdığı yer, karar yerlerinin en hayırlısıdır. Bittiği yer, biten yerlerin en şerefliisidir. Keramet madenlerinde, selamet, beşiğinde yetişmiş, iyilerin kalpleri ona yönelmiş, inananların gözleri ona meyletmıştır. Allah, onunla eski kinleri gömmüş, gönüllerdeki düşmanlıkları söndürmüştür. Onun sayesinde kalpleri muhabbetle birbirine yakınlaştırmış, hor görülenleri yüceltmış ve üstün görülen mağrurları alçaltmıştır.²

Selam olsun Peygamber'in Ehlibeyt'ine! Onlar ki İslam ümmetinin yanında bulunuyor olmaları ilmin inkişafı ve cehaletin ölüm teminatıydı; hepsi de İslam'ın sağlam direkleri ve halkın sığınaklarıydı. Onların çaba ve gayretiyle hak kendi yerine döndü ve batıl bulunduğu yerden aşağı indi.

Onlar ilim ve basiret meydanının kaptanlarıydı; canlarında yakîn ruhu dalga misali kabarmaktaydı. Rahatlarına düşkün olanlara zor olan şey onlar için kolay ve katlanılabilirdi. Diğerleri gibi onların da cismi topraktandı; ama yüce ruhlarının melekût âlemiyle bağlantısı vardı. Onlar Allah'ın yeryüzündeki halifeleri olup insanları Allah'ın dinine çağıran davetçilerdi.

İslam'ın ortaya çıkışının üzerinden on dört asırdan fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen ve Müslümanlar arasındaki çalkantılı durumlar geride kalmış olsa bile ne yazık ki ümmet içindeki ihtilaf ve ayrılıklar bugün bizleri her zamankinden daha çok Öz İslam'ı yeniden tanımaya muhtaç hale getirmiştir.

¹ Nehcül-Belâga, 1. Hutbe.

² Nehcül-Belâga, 96. Hutbe.

Elbette bu tanımın şu özellikleri olmalıdır: Kesin kaynaklardan elde edilmelidir, Müslümanların gönüllerini birleştirmelidir, İslamî toplumlara yeniden kaynaşma ve birlik ruhunu getirmelidir, İslam açısından muhkem ve sağlam sayılan apaçık delillere dayanmalıdır, müteşabihlerin ve şüphelerin üstesinden kolaylıkla gelebilmelidir. Müslümanlara güven ve sükûnet duygusunu getirmelidir. Bir taraftan geçmişi doğru açıklarken diğer taraftan Müslümanların geleceğine ışık tutmalıdır. İslam medeniyetini tüm ihtişamıyla hayata geçirecek bir zemin oluşturmalıdır. Temel sayılan ilke ve kökleri dikkate alınmalıdır. Asıl hedef ve idealleri ortaya koyarken hurafelerden, bidatlerden, eğrilik ve sapıklıklardan arınabilmenin çaresini de sunmalıdır.

Böyle bir tanımayı elde etmek için İslamî toplumların denemesi gereken, son derece faydalı ve yapıcı olacağını düşündüğümüz yepyeni bir yol vardır. O da Resûlullah'ın ilim şehrine açılan kapı olarak gösterilmiş şahsiyetin feryat ve fısıltılarına kulak kabartmaktır. Nitekim Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

“Ben ilmin şehriyim Ali de onun kapısıdır.”

Ayrıca Hz. Peygamber, onu hakkın kutbu ve mihrini olarak tanıtmış, şöyle buyurmuştur:

“Ali hak iledir ve hak da Ali'yledir, o nereye dönerse hak da onunla birlikte döner.”

Ali, öyle bir şahsiyettir ki eğer Resûlullah'ın (s.a.a) onun hakkındaki sözleri ve vasiyetleri toplanacak olursa ciltler dolusu bir kitap ortaya çıkar ki bu girişin kapasitesi bunu kaldıramaz.

Tarih, onun hakkında reva gördüğü onca sansür ve perdelemelere rağmen, parlak ve seçkin çehresini insaf ehli olan bilge insanlardan gizleyememiştir. Bilakis aynı tarihin kayıtları şu gerçeğin en güzel şahididir: Düşüncede sağlamlık, ilimde genişlik, imanda direnç ve sözde doğruluk açısından Resûlullah'tan (s.a.a) sonra hiç kimse onun ayağının tozuna ulaşamamıştır.

Emîrül-mü'minîn (a.s), Resûlullah'ın sahabeleri ve öğrencileri arasından o Hazret'e en yakın olan kişiydi. Çocukluk döneminden itibaren Peygamber'in (s.a.a) kucığında büyümüş ve o Hazret'in melekût âlemine irtihal ettiği güne kadar hep yanında bulunmuş, Resûlullah'tan sonra da otuz yıl boyunca tüm sosyal, kültürel ve siyasal sahnelerde yer almış, önemli roller ifa etmişti.

Emîrûlmü'minîn'in (a.s) şahsına münhasır özelliklerinden biri de şudur: Kendi yaşam öyküsünü doğduğu günden şehadet anına kadar dakik ve kapsamlı bir şekilde beyan etmiş, temeli yeni atılmış İslam toplumunun önemli meselelerini de dikkati nazara alarak en gerçekçi tahlilleri ortaya koymuştur.

Şimdi sorulması gereken soru şudur: Eğer böyle bir şahsiyet almış yıllık tarihi nakledecek olursa, bugün tüm Müslümanlardan gizlenmiş hakikatler gün yüzüne çıkmayacak mıdır? Yani Resûlullah'ın bişetini ve on üç yıllık meşakkatlerle dolu Mekke dönemini gözlerimizin önünde canlandırırsa, Medine'ye hicret ve Resûlullah'ın huzurundaki on yıllık cihat ve direnişi anlatsa, Resûlullah'ın (s.a.a) vefatından sonraki acı olayları açıklarsa, 25 yıllık üç halifenin iktidarda oldukları dönemi aktarırsa, neden hilafeti kabul ettiğini ve kendi hükümet yöntemini açıklarsa; Cemel, Siffin ve Nehrevan savaşlarında ona isyan edenlere karşı nasıl durduğunu en ince ayrıntılarıyla anlatsa, onlarca hatta yüzlerce Kur'anî öğreti ve Nebvî bilgileri aktarırsa, kendi davranışıyla gerçek İslam'ı bize öğretirse....

Resûlullah'ın (s.a.a) mektebinde her biri hidayet meşalesi ve İslam'ın devamını koruyacak birer sağlam direk olacak şahsiyetler yetişmişti. Ancak bugün onların sözlerinden ve yaşam tarzlarından elimize çok az şey ulaşmıştır; çok yazık ki asıl/öz İslam'ı tanıtmada bu azıcık eserle yetinmek mümkün değildir.

Emîrûlmü'minîn (a.s), kendisinden birçok sağlam, kapsamlı ve aynı zamanda istinat edilmeye değer ölçüde eser kalmış olan yegâne şahsiyettir. Gerçekten de o büyük insandan bu kadar fazla eserin kalmış olması daha çok bir mucizeye benzemektedir; sanki Yüce Allah'ın burada özel lütfu devreye girmiş, hakikatin peşinde olacak Müslümanların elinin boş kalmaması murad edilmiştir.

Emîrûlmü'minîn'in (a.s) hayatını kendi dilinden anlatacak bir eser hazırlamak istediğimde zannediyordum ki sadece o Hazret'in sözleriyle oluşturacağım bu eser bir cilt kitabın ötesine geçemeyecektir. Fakat iş ilerledikçe daha çok bilgi ve belgeyle karşılaştım; on yıllık bir çalışmayla yedi ciltlik bir eser ortaya çıktı. Arapça olan yedi ciltlik bu esere "*Hayat'u Emîrûlmü'minîn an Lisanih/Kendi Dilinden Emîrûlmü'minîn'in Hayatı*" ismini verdim. Eser yedi ana başlıkta yayımlandı: Yüce Peygamber'in Dönemi, Hazret'in İmamet Dönemi, Halifeler

Dönemi, Hilafeti Kabul Etmesi, Cemel Savaşı, Siffin Savaşı, Nehrevan Savaşı ve İmam'ın Şehadeti.

Bu mecmuayı oluşturmak için İslam'ın ilk yıllarına en yakın dönemde yazılmış Şia ve Ehli Sünnet'in rahatlıkla ulaşabileceği muteber sayılan tarih, rivayet ve tefsir kaynaklarının tamamını inceledim. Bunlardan itikat açısından muhkem ve tarihî gerçeklerle mutabık olan güven verici belgeleri dayanak olarak seçtim.

Bu eser Arapça oluşu ve bir hayli geniş hacimli olması nedeniyle Emîrülümü'minîn'in (a.s) yüce makamına ilgi duyan okuyucuların geneline hitap etmiyordu ve herkesin istifade etmesi mümkün değildi. Bu yüzden onu Farsça sade bir anlatımla özetlemek ve Hazret'in dostlarının genelinin istifadesine sunmak için hep uygun bir fırsatı kolluyordum. Sonunda Allah'ın lütuf ve inayetiyle elinizdeki eseri hazırlamaya muvaffak oldum.

Kitap Hakkında Birkaç Nükte

1. Özetleme ve çeviri yaparken bu kitapla asıl mecmua arasında şöyle bir fark oluştu: Bu kitap baştan sona kadar direkt Emîrülümü'minîn'in dilinden aktarılmış gibi tanzim edilmiştir. “*Hayat'u Emîrülümü'minîn an Lisanih*” kitabında tarih ve hadis kaynaklarından konular aktarılırken söz konusu kaynaklarda yazıldığı gibi nakledilmiştir. O kitapta tarihî bir olayın veya bir hadisin râvisi mesela şöyle diyor: “Benim de hazır bulunduğum o hadise sırasında Emîrülümü'minîn şöyle buyurdu veya şu tepkiyi verdi veyahut şu kararı aldı.” Ancak Hazret'in konuşmasına mukaddime teşkil eden hususlar asıl kaynakta râvinin dilinden aktarıldığı halde bu kitapta bazı değişikliklerle direkt o Hazret'in dilinden rivayet edilmiştir. Dolayısıyla kitabın başından sonuna kadar başka bir râvi yoktur. Elbette bu hususta da azami dikkati gösterdik. Yaptığımız eklemelerin Hazret'in asıl sözleriyle karışmaması için o sözleri köşeli parantez / [...] içinde farklı yazı stilinde sunduk. Böylece okuyucu o Hazret'in asıl sözlerini net bir şekilde ayırt etme imkânı bulacaktır.

2. Bu kitabın amacı, sosyal ve siyasal olayların doğal seyrinin tarih ve hadis ışığındaki belgelere dayalı anlatımıdır; dolayısıyla o Hazret'in tevhid inancına dair derin bilgilerini veya Kur'an ayetlerinin tefsiri ya da ahlakî öğütlerini anlatmak gibi bir misyonu yoktur. Çünkü bu bilgileri şerh edip açıklamak için farklı ve daha geniş bir çalışma gereklidir.

3. Hakikaten düşünce ve ifadenin emiri, din ve siyasetin örneği, rahmet ve metanet imamı olan Hz. Ali gibi bir şahsiyetin veciz, edebi ve zekâ dolu sözlerini tercüme etmek çok zor bir iştir; hem Hazret'in sözlerindeki muradı derk etmek açısından hem de onun asil sözlerinin belagat ve tesirinden bir nebze olsun nakletmek açısından bu iş son derece müşküldür. Dolayısıyla şunu itiraf etmek gerekir ki gösterilen onca çaba ve dikkate rağmen Ali makamına yakışacak şekilde görevin ifa edildiğini söyleyemem. Bu yüzden İmam'ın huzurundan ve sevenlerinden özür diliyoruz.

4. Bu kitabın tercümesinde *Nehcül Belaga*'nın ve diğer rivayet ve tarih kitaplarının mevcut birçok tercümesinden faydalandım. Ancak hiçbirleriyle yetinmedim; mümkün mertebe akıcı ve özellikle genç neslin faydalanabileceği bir hale getirmek için çaba sarf ettim. Ne kadar başarılı olduğumu bilemem ama ilim ve kalem ehlinin irşatlarından da faydalanmak isterim.

Son olarak, bu eserin yayına hazırlanmasında bana yardımcı olan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Yüce Allah'tan bu kardeşlerim için mükafatların en güzelini, yani Emîrülmu'minîn'in mübarek eliyle Kevser havuzundan içmeyi nasip etmesini dilerim.

Allahım! Bizleri yakın ehli kullarından ve Emîrülmu'minîn İmam Ali'nin (a.s) takipçilerinden kıl.

Muhammed Muhammediyan

1. BÖLÜM: MEKKE DÖNEMİ

1. Çocukluk Günleri

[Ben Ali; Ebû Tâlib ve Fatıma Binti Esad'ın oğluyum. Fil olayının 30. yılının Recep ayının on üçüncü gününde Mekke şehrinde ve Kâbe'nin içinde dünyaya geldim. Babam Ebû Tâlib'in birkaç çocuğu vardı ve geçim yönünden sıkıntıdaydı. Bu yüzden yakın akrabaları yardımına koştu; her biri onun evlatlarından birinin bakımını üstlendi. Allah Resulü de (s.a.a) ailesinin bir parçası olup, o Hazret'in ve ailesinin yanında yaşamam için beni seçti. İlahî takdir Peygamber'in oğlunun olmaması yönünde tecelli etmişti. Dolayısıyla bana kendi evladı gibi bakıyordu; eğitim ve gelişimimde benden hiçbir lütfunu esirgemiyordu. Bir babanın evladına gösterebileceği şefkat ve merhameti eksiksiz bir şekilde bana gösteriyordu. Öyle ki:]

Çocukluğumda beni bağrına basar, yanına alırdı, güzel kokusunu bana koklatırdı. Lokmayı çiğnedikten sonra bana verirdi. Ne söylediğimde bir yalan ne yaptığımda bir kötülük bulmuştur. Allah, süten kesildiği andan itibaren meleklerin büyüklerinden birini ona (s.a.a) arkadaş etmişti. O melek, ona gece gündüz yüceliklerin yolunu, âlemin güzel ahlakını öğretirdi. Ben de yavru annesinin arkasından nasıl giderse onu öylece takip ederdim. Her gün huylarından birini öğretir, ona uymamı isterdi. Her yıl Hira dağına çekilirdi ve o günlerde onu sadece ben görürdüm, bu süre zarfında benden başkası onu görmezdi.¹

Resûlullah, çocukluğumda beni kendi kucağında yetiştirdi ve üzerine muhabbet kanadını gerdi. Onun bereketli yardımları benim için her zaman yol açıcı olmuştu. Babam Ebû Tâlib'in vefatından sonra yetimlik acısını yaşamama izin vermedi; şefkatli bir baba gibi ihtiyaçlarımı ve geçimimi üstlendi. Onun muhabbetleri, hiçbir eksikliği hissettirmeyecek ve kıtlıklarla bizi uğraştırmayacak kadar bana ve aileme yetiyordu.

¹ Nehcül-Belâga, 192. Hutbe

**Resûlullah'ın
Kucağında**

**Babadan
Daha Şefkatli**

Ama hepsi bu değil; benim Resûlullah'tan elde ettiğim manevi ve ilmi kazanımlar, bu vesileyle de Allah katında ulaştığım yüce makam beyan edilemeyecek kadar üstündür.

2. Resûlullah'ın Davetine İman Eden İlk Kişi

İman
Getirme Anısı

[Çocukluk dönemini Peygamber'in yanı başında geride bırakmıştım ve gençliğe geçiş günlerini yaşamaktaydım ki o Hazret kırk yaşında iken Yüce Allah tarafından peygamberliğe seçildi.]

Peygamber'in (s.a.a) risalet yükünü omuzlandığı günlerde hanedanı arasındaki en genç kişi bendim; Resûlullah'ın evinde, onun eğitimi altında ve sürekli o Hazret'in hizmetindeydim.

Resûlullah (s.a.a) tüm Abdülmüttalib hanedanını, tevhide ve kendisinin peygamberliğini kabul etmeye çağırdı, davetini onların büyüğü ve küçüğü olmak üzere hepsiyle paylaştı. Ancak onlar bu çağrıya yüz çevirdiler ve inkâr ettiler. İnkâr etmekle de yetinmediler, düşmanca Resûlullah'ın karşısında durdular ve ciddi bir şekilde karşı koydular. Onunla irtibatı kestiler, kendisinden uzaklaştılar, her türlü muaşeret ve dostluğu ondan esirgediler.

En yakın akrabaları ona karşı böyle davranırken diğer gruplar da o Hazret'e muhalefete yöneldiler. Zira onun davetine tahammül edecek güçte değillerdi, mesajının hakikatini idrak edebilmek için kafa yormuyorlardı. Bu daveti kabullenmeyi ağır buldukları için ondan kaçındılar.

Böylesine zor koşullar altında ben tek başıma süratle, büyük bir heyecan ve şevkle onun davetine icabet ettim, itaatini kabullendim. Onun hakkaniyetine olan inancıma dair içimde en ufak bir şüphe ve tereddüt yoktu. Üç yıl boyunca Resûlullah ile ve onun davetini can-u gönülden kabul etmiş olan Hatice ile bir aradaydım, birlikte namaz kılıyorduk. O gün yeryüzünde biz üçümüzden başka namaz kılan biri yoktu.¹

Pazartesi günü Resûlullah'a peygamberlik bildirildi ve o Hazret ilahî elçiliğe seçildi; ben de salı sabahı İslam getirdim ve Resûlullah'a olan

Resûlullah'a
İmanda Öncü

¹ el-Hısal, Şeyh Saduk, c.2, s.366.

imanımı ilan ettim. O günden sonra Resûlullah namaza durduğunda ben sağ tarafında duruyordum ve o Hazret'le birlikte namaz kılıyordum; o anda benden başka hiçbir erkek o Hazret'in yanında değildi.¹

**Vahiy Nurunu
Görüyordum**

O gün İslam, Resûlullah ve Hatice'nin evinden başka hiçbir evde yoktu; ben de onların üçüncüsüydim. Vahyin ve risaletin nurunu görür, nübüvvetinin kokusunu duyardım. Gerçekten de ona vahiy geldiği zaman, şeytanın inlemesini duydum da "Ya Resûlullah! Bu inleme nedir?" dedim. "Bu kendisine kulluk edilmesinden ümidini kesen şeytandır. Benim duyduğumu duyuyor, gördüğümü görüyorsun. Ancak sen nebi değilsin, vezirsin ve hayır üzere olacaksın" dedi.²

**Ben İlk
Kişiyim**

Siz Resûlullah'ın yarenleri/ashabı çok iyi hatırlıyor ve biliyorsunuz ki içinizden Resûlullah'a ilk iman eden kişi ben olmuştum, benim ardımdan sizler zamanla İslam'a girdiniz.³

**Resûlullah'ın
Dışında
Hiç Kimse
Benden
Önce Namaz
Kılmamıştır**

[O günlerden yıllar geçmiş olmasına rağmen halen dahi Resûlullah'tan (s.a.a) başka hiç kimsenin benden önce namaz kılmadığı gerçeğinin tatlı hatırası içimi ısıtmaktadır. Bunu hatırladığımda Yüce Allah'a yöneliyor, O'nun lütuf ve rahmetine ümit bağlayarak şöyle diyorum:]

Allahım! Ben sana yönelen, Peygamber'inin davetini işitip icabet eden ilk kişiyim. Resûlullah'tan başka benden önce namaz kılan olmadı.⁴

**İlk
Müslümanlık
Günlerinde
Babam Ebû
Tâlib'den Bir
Anı**

[Dediğim gibi İslam ümmeti arasında]

Resûlullah'ın dışında hiç kimse benden önce Allah'a ibadet etmedi. Ben henüz gençliğimin başında olduğum o ilk günlerden birinde Resûlullah'ın yanında ibadetle meşguldüm; ikimiz de secdede iken babam Ebû Tâlib içeri girdi. Bizi o şekilde ibadet ederken görünce sürprizle karşılaşmışçasına şöyle demişti: Sonunda kaçınılmaz olan yolu başlattınız.

Sonra da bana dönüp şöyle demişti: Dikkatli ol ve tüm vücudunla amcan oğlu Muhammed'e (s.a.a) yardım et, sakın onu yalnız bırakma ve yoldaşlığından geri kalma!

Babam bu sözleriyle beni Resûlullah'a yardım etmeye, onunla birlik-teliğe ve onu savunmaya teşvik etmişti.⁵

¹ Şevahidu't-Tenzil, Hesekanî, c.2, s.300, no.936.

² Nehcü'l-Belâga, 192. Hutbe.

³ Menakib-i İbn Meğazilî, s.111, no.154

⁴ Nehcü'l-Belâga, 131. Hutbe.

⁵ Şerh-i Nehcü'l-Belâga, İbn Ebû'l-Hadid, c.4, s.104.

3. Resûlullah'a En Yakın Kişi

**Daima
Resûlullah'ın
Yanında**

Resûlullah (s.a.a) gece-gündüz benimle sohbet için özel zaman ayırırdı; gündüz vakti bir kez ve gecede bir kez onun huzuruna çıkardım, muhtelif konular hakkında sohbet ederdik.

Resûlullah'ın ashabının hepsi de çok iyi biliyor ki o Hazret benden başka hiç kimseye bu şekilde davranmıyordu. Bu oturumların çoğu benim evimde olurdu ve Resûlullah teşrif ederdi. Bazen de ben o Hazret'in evine giderdim ki o vakit mecliste başka biri olmasın diye eşini başka yere gönderip evi boşaltırdı. Ama o bizim evimize geldiğinde eşim Fatıma ve oğullarımı dışarı göndermiyordu.

Ne zaman ona sorsam cevap verirdi. Sorularım bittiğinde ise sessizce beklerdim ve o konuşmaya başlardı.

Kur'an'dan hiçbir ayet Resûlullah'a nazil olmadı ki bana onu okumamış ve imlada bulunmamış, ben de onu kendi hattımla yazmamış olayım. Ayrıca o Hazret (ayetlerin) tevil, tefsir, nasih, mensuh, muhkem, müteşabih, has ve umumi yönlerini bana öğretirken Allah'tan o ayeti kavrama ve hıfz etme gücünü bana vermesini istiyordu. Bu duayı ettiği andan itibaren bana Kur'an'dan imlada bulunduğu ve benim de yazdığım hiçbir ayeti ve hiçbir ilmi unutmadım. Allah'ın, Resûlullah'a öğretmiş olduğu [helal-haram, emir-yasak, geçmiş ve gelecektekilerin bilgileri, itaat ve isyan, önceki peygamberlere yazılı olarak indirdiği] her şeyi Peygamber de bana öğretti. Ben de bunları öyle bir kavradım ki tek bir harfini dahi unutmadım.

Bir gün Resûlullah elini göğsüme koydu ve Allah'ın kalbimi ilim, kavrayış ve hikmetle doldurması için dua etti. O Hazrete şöyle arz ettim: Ey Allah'ın Resulü! Babam-annem sana feda olsun, benim hakkımda dua ettiğiniz günden sonra hiçbir şeyi unutmadım, hatta yazmadığım konular dahi hafızamdan çıkmadı. Acaba bundan sonra unutkanlığa düşmem konusunda endişeniz var mıdır? Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu: Hayır, senin hakkında unutkanlık ve bilgisizlik endişesi taşıyorum.¹

¹ Kâfi, Şeyh Kuleynî, c.1, s.64.

**Seher
Vakitlerinde
Resûlullah'la**

Seher vakitlerinde Resûlullah'ın huzuruna çıkmam için kararlaştırılmış bir saat vardı; huzuruna girmek için izin istediğimde eğer namaz halinde idiye “suphanallah” diyerek ve Allah'ı zikrederek yanına girmeme izin verdiğini ima ederdi. Namazda olmadığında ise girmem için direkt izin verirdi.¹

**Resûlullah ile
En Samimi
Olan Kişi**

Müslümanlar arasında Resûlullah'tan başka aşına olduğum biri yoktu; benim tüm ünsiyetim o Hazret'leydi. Hiç kimseye ona yakın olduğum kadar yakın olmadım, ona güvendiğim kadar hiç kimseye güvenmedim. Ona en samimi ve en yakın kişiydim, o benim tek sığınağım ve tek dayanacağımdı.²

**Resûlullah'ın
Bedeninin
Parçası**

Resûlullah ile geçirdiğim dönemde, Allah Resulü'nün bedeninin bir parçası gibiydim ve onun bir kısmı sayılırdım. Resûlullah'a olan bu akrabalık ve yakınlığım sayesinde insanların bana bakışı sanki gökteki yıldızlara bakışları gibiydi.³

**Her Yakından
Resûlullah'a
Daha Yakın**

Benim Resûlullah'a olan yakınlığım kolun omuza veya dirseğin kola ya da avuç içinin dirseğe yakınlığı gibiydi. Çocukluğumda o beni yetiştirdi ve eğitti, büyüdüğümde ise beni kardeşliğine kabul etti. Siz de çok iyi biliyorsunuz ki benim Resûlullah'la özel sohbetlerim olurdu ve o sohbetlerde hiç kimse bulunmazdı. Resûlullah, ashabı ve Ehlibeyt'i arasından sadece ve sadece bana vasiyette bulundu.

Bugün şimdiye kadar hiç kimseye nakletmediğim bir hususu söyleyeceğim: Bir gün Resûlullah'a benim için dua etmesini ve mağfiret dilemesini rica ettim. O da; “Senin için dua edeceğim” buyurdu. Sonra kalkıp namaza durdu. Dua için elini ilahî dergâha kaldırdığında şöyle dua ettiğini duydum: Ey Rabbim! Kulun Ali'nin hakkı için mağfiretinle Ali'yi kuşat.

“Neden böyle dua ettiniz ey Allah'ın Resulü?” diye sorduğumda şöyle buyurdu: Acaba Allah katında senden daha değerli biri var mıdır ki duanın icabeti için onun şefaatinin isteyeyim?⁴

**Peygamber'in
Evi Benim
Evim Gibiydi**

Bir gün Resûlullah'ın yanına gittim; Hazret evinin odalarından birindeydi. İçeri girmek için destur istedim, izin verdi ve şöyle buyurdu: Ey Ali! Bilmez misin ki benim evim senin evindir; neden izin istiyorsun.

Arz ettim: Ey Allah'ın Resulü! İzin alarak girmeyi seviyorum.

Peygamber beni teyit ederek şöyle buyurdu: Ey Ali! Senin bu davranışın Allah'ın sevdiği bir tutum ve ilahî adaptan bir edeptir.

¹ el-Hasais, Nesaî, s.110 ve 111.

² el-Hısal, Şeyh Saduk, c.2, s.370.

³ Şerh-i Nehcü'l-Belâga, İbn Ebil Hadid, c.20, s.326, no.733.

⁴ Şerh-i Nehcü'l-Belâga, İbn Ebil Hadid, c.20, s.315, no.625.

Sonra şöyle buyurdu: Ey Ali! Sen benim kardeşimsin. Beni yaratan ve rızık veren Allah, senden hiçbir sırrı gizli tutmamı istemiyor.

Ey Ali! Sen benden sonraki halifemsin. Ancak benden sonra mazlum olacak ve birçok musibete tahammül etmek zorunda kalacaksın. Senin yanında istikrarlı şekilde duran kimse benim yanımda durmuş gibi olur, seninle arasını açan ve senden ayrılan kimse ise gerçekte benden ayrılmıştır.

Ey Ali! Sana düşman olduğu halde beni sevdiğini sanan kimse yalan söylüyor; zira Allah, beni ve seni bir nurdan yaratmıştır.¹

Resûlullah ne zaman uzak bir yere gitmek istese beni haberdar ederdi. Orada kalma süresi uzadığında veya dönüşü geciktiğinde muhakkak kendimi oraya ulaştırır ve durumundan haber alırdım. Zira bir an bile Resûlullah'tan uzak kalmaya dayanamıyordum ve kalbim onun ayrılığında sakin duramıyordu.²

Günlerin birinde vahiy meleği Peygamber'e nazil oldu ve o Hazrete şu mesajı getirdi: Ey Muhammed! Allah, sana Ali'yi sevmeni ve onu sevenleri de sevmeni emrediyor; zira Yüce Allah, Ali'yi seviyor ve onu sevenleri de seviyor.³

Resûlullah'ın yanında oturmuştum. Bir adam geldi ve direkt şu soruyu sordu: Ey Allah'ın Resülü! Allah'ın yarattıkları arasında sizin nezdinizde en sevgili kişi kimdir?

Resûlullah o adama beni göstererek şöyle buyurdu: Bu, eşi ve iki oğlu, onlar bendendir ve ben de onlardanım. Onlar cennette benim yanımda olacaklardır.

Peygamber bizim cennette kendisine olan yakınlığımızı ve ayrılmazlığımızı açıklamak için iki parmağını birbirine yapıştırarak o adama gösterdi ve şöyle buyurdu: Aynen birbirinin yanında olan şu iki parmağım gibi.⁴

Resûlullah'ın yarenlerinden biri hediye olarak ona bir salkım muz getirmişti. Resûlullah o muzlardan birinin kabuğunu soyduktan sonra ağzıma yaklaştırdı. Bunu gören bir şahıs şaşkın bir halde o Hazret'e sordu: Herhalde Ali'yi çok seviyorsunuz?

Resûlullah ona şu cevabı verdi: Sen hâlâ anlamadın mı ki Ali bendendir ve ben Ali'denim.⁵

**Resûlullah'ın
Ayrılığında
Sabırsız**

**Allah'ın
Peygamber'e
Benim
Hakkımdaki
Emri**

**Hep
Peygamber'in
Yanında,
Hatta
Cennette
Bile**

**Ali Bendendir
Ben de
Ali'denim**

¹ Kenzu'l Fevaid, Keraciki, c.2, s.56.

² İhticac-ı Tabersî, c.1, s.197.

³ Menakib-i Harezmi, s.213, no.18.

⁴ el-Emali Şeyh Tusî, 16. Meclis, h.13, s.452.

⁵ el-Menakib, İbn Şehraşub, c.2, s.220.

**Resûlullah'ın
Bana Olan
Lütuf ve
Muhabbetinin
Nedeni**

Allah Resulü'nün yanında özel konuma sahip olmuş isem, o Hazret beni sevmiş, kendisine yakın ve güvenilir kişi saymışsa bunun sebebi kesinlikle akrabası olduğum için değildi. Bilakis bunca lütuf ve muhabbetin nedeni sadece ve sadece Allah yolundaki cihat ve gayretim, bir de hayırsever ve merhametli oluşumdu.¹

¹ Hikem Measure, İbn Ebü'l-Hadid, s.31.

4. Mekke'den Bazı Anılar

Kureş'in ileri gelenleri Resûlullah'ın yanına geldiğinde onunla beraberdim. "Ey Muhammed! Sen atalarından ve ailenden hiç kimsenin bulunmadığı büyük bir iddiada bulunuyorsun. (Allah'ın elçisi olduğunu iddia ediyorsun) Biz senden, nebi ve resul olduğunu bilmemizi sağlayacak bir şey göstermeni istiyoruz. Eğer yapmazsan, seni sihirbaz ve yalancı biliriz" dediler. Resûlullah: "Ne istiyorsunuz?" diye sorduğunda ise "Bizim için şu ağacı çağır da köküyle beraber yerinden sökülüp yanına gelsin" dediler. Resûlullah buyurdu: Allah şüphesiz her şeye kadirdir; eğer Allah sizin için bunu yaparsa hakka iman getirip şahadet eder misiniz? "Evet" dediler. Resûlullah buyurdu: Hayra dönmeyeceğinizi bildiğim halde size istediğinizi göstereceğim. Zira içinizde bana düşmanlıktan vazgeçmeyecek Bedir'de kuyuya atılacak, Ahzab savaşında benimle savaşmak için hırslılık yapacak kimseler var.

Sonra "Ey ağaç eğer Allah'a ve ahiret gününe iman ediyor ve benim Allah'ın Resulü olduğumu biliyorsan, Allah'ın izniyle kökünle beraber sökül ve önümde dur" buyurdu. Onu hak ile gönderen Allah'a yemin olsun ki ağaç yerinden söküldü, şiddetli bir gürültü kopardı, kuşun kanatlarını çırpması gibi ses çıkararak yerinden sökülüp geldi, dalları kuşların kanatları gibi birbirine değerek Resûlullah'ın önünde durdu. En yüksek dalı Resûlullah'ın üzerine, bazı dalları da benim omuzlarıma geldi. Ben Resûlullah'ın sağındaydım. Onlar bunu gördüğü zaman kibirlenip böbürlenerek "Ona emret tekrar gelsin; fakat yarısı orada kalsın" dediler. O da bunu emretti. O da daha şaşırtıcı bir şekilde, daha şiddetli bir sesle yarım olarak geldi; neredeyse Resûlullah'a sarılacaktı. İnkâr ve kibir dolu bir edayla: "Tekrar bu yarısına emret de geldiği gibi öbür yarısına dönsün" dediler. Resûlullah, o yarıya emretti ve o da döndü. Bunun üzerine ben: "Allah'tan başka ilah yoktur; ben sana iman edenlerin ilkiyim ya Resûlullah" dedim. "Sözünü yüceltmek, nübüvvetini tasdik etmek

**Resûlullah'tan
Apaçık Bir
Mucize**

için Allah'ın emriyle bu ağacın emredilene yaptığını ikrar edenlerin de ilkiyim” dedim. Onların hepsi birden: “Hayır, sihirbaz ve yalancıdır. Sihrinin şaşkınlığı bu işi kolaylaştırdı” dediler.

Sonra da bana işaret ederek: “Bu işinde ancak bunun gibiler sana inanabilir!” dediler.¹

**Peygamber'in
Akrabalarını
Davet Ettiği
Gün**

“*En yakın akrabalarını uyar*”² ayeti indiğinde Resûlullah bana şöyle buyurdu: Ey Ali! Allah bana en yakın akrabalarımı İslam'a davet etmem yönünde emir vermiştir. Bu oldukça zor bir görev ve onları davet ettiğimde hoş olmayacak şekilde tepki göstereceklerini biliyorum. Bir çözüm yolu bulabilmek için bir süre mecburen sessiz kaldım. Ta ki Cebrail bana gelip şöyle dedi: Ey Muhammed! Eğer emrolduğün ilahî görevi yerine getirmezsen Allah seni cezalandıracaktır.

Şimdi kalk ve koyun etiyle bizim için yemek yap, yemekten sonra da içmemiz için bir tabak süt tedarik hazırla ve ilahî mesajı kendilerine iletmem için Abdülmüttalib oğullarını davet et.

Ben ikram için yemek hazırladıktan sonra aralarında Resûlullah'ın amcaları “Ebû Tâlib”, “Hamza”, “Abbas” ve “Ebû Leheb”in de bulunduğu sayıları yaklaşık kırk civarında olan misafirleri davet ettim.

Misafirlerin hepsi bir araya toplanınca Resûlullah “Yemeği getir” buyurdu. Peygamber şahsen kendi eliyle etleri parçalara ayırdı ve tabaklara koydu, sonra da misafirlerden yemelerini istedi. Hepsisi o yemekten yediler ve mucizevi bir şekilde doydular, öyle ki hiçbirinin artık yemeğe ihtiyacı kalmamıştı. Canımı elinde bulunduran Allah'a yemin ederim ki benim hazırladığım yemek normal şartlarda onlardan sadece birini doyurmaya yeterdi; ama Allah Resulünün inayeti ile hepsini doyurdu.

Yemeğin ardından Resûlullah misafirlere ikram için süt getirmemi emretti. Bir tabak süt getirdim ve misafirlerin hepsi ondan doyuncaya kadar içti. Andolsun Allah'a ki onlardan sadece biri bu sütün tamamını içebilirdi; ama o kadcık süt Resûlullah'ın inayeti ile o topluluğun tümünü doyurdu.

İkramın ardından Resûlullah konuşmak istediğinde Ebû Leheb ondan öne geçerek şöyle dedi: Ev sahibiniz çok ilginç bir büyü yaptı ve hepinizi büyüledi. Ebû Leheb'in sözüyle meclis karıştı ve topluluk dağıldı. Dolayısıyla Resûlullah sözünü diyemedi ve kendi hedefini gerçekleştirmedi.

¹ Nehcû'l-Belâga, 192. Hutbe.

² Suara, 214.

Sonraki gün Resûlullah bana şöyle buyurdu: Ey Ali! Dün o adam öne çıktı ve ben konuşmadan senin de duyduğun sözleri söyleyerek cemaatin dağılmasına sebep oldu. Şimdi daha önce yaptığın gibi yemek hazırla ve onları davet et ki görevimi yerine getireyim.

Ben emri uygulamaya koyuldum ve tekrar onları davet ettim. Peygamber (s.a.a) önceki gün olduğu gibi yine yemeği taksim etti ve misafirler doyuncaya kadar yediler. Sonra buyurdu: Misafirlere süt ikram edilsin. Ben de onların hepsine ikramda bulundum. Resûlullah bu defa sohbetin kontrolünü ele aldı ve onlara şöyle buyurdu:

Ey Abdülmüttalib oğulları! Allah'a yemin olsun, Arap içinde benim gibi biri gelmemiş ki bu kadar kendi kavminin hayrını düşünsün. Ben size, dünya ve ahiret saadetinizi garanti altına alacak en iyi ve en mutlu edici bir mesaj getirmiş bulunmaktayım. Rabbim bana sizleri hakka davet etmemi emretmiştir; içinizden hanginiz bu işte bana yardımcı ve destek olmaya hazırdır? Aranızdan bana ilk yardım edecek olan kimse benim kardeşim, vasim ve halifem olacaktır.

Onların hiçbiri bu çağrıyı hoş karşılamadı ve hepsi de olumlu cevap vermekten kaçındılar.

Ben o cemaatin arasında yaşı en küçük olarak Resûlullah'ın davetine icabet ettim, ona yardım etmeye hazır olduğumu duyurdum.

Resûlullah, elini omuzuma koyarak şöyle buyurdu: Bu aranızdaki kardeşim, vasim ve halifemdir; sözlerini dinleyin ve emrine itaat edin.

Misafirler alay edercesine kalktılar ve Ebû Tâlib'e şöyle dediler: Sana oğlun Ali'ye itaat etmeni ve onun sözlerini dinlemeni emrediyor!¹

[Resûlullah (s.a.a) kendi ve Müslümanların canını korumak için Şi'b-i Ebû Talib'e sığındığında babam Resûlullah'ın canını korumak için geceleri o Hazret'in uyuduğu yeri değiştirdi ve bana onun yatağında yatmamı söyledi, böylece Peygamber'in yatağının yerinin değiştiğini hiç kimse fark etmiyordu. Bir gece babama dedim ki:]

Babacığım! Bu işinle bir gün beni ölüme vereceksin. Babam – Ebû Tâlib – bana cevap olarak şu şiiri okumaya başladı:

*Sabırlı ol evladım, sabır aklın yoludur
Her canlı zaten ölüme doğru yolcudur*

**Şi'b-i Ebû
Talib'te
Resûlullah'ın
Canını
Korumak**

¹ Tefsir-i Furat Kufi, s.301.

*Büyük imtihanında kurbangâha yolladık seni
Necip oğlu necibe feda olman için deni*

*Sen, kurban oluyorsun geçmişi parlak olana
Yücelik, keramet ve cömertlikte destan olana*

*Ölüm okları her taraftan yağarsa üzerine
Kimi isabet eder hedefe kimi düşer yere*

*Her canlı şahıs ömrü ne kadar da uzarsa
Nihayetinde alır nasibini ölüm okunda*

Ben de babamın okuduğu bu şiirlere cevap olarak şu şiirleri okudum:

*Ahmed'e yardımda sabırlı olmamı mı emredersin bana?
Allah'a andolsun, sözüm ölümden korkum ve kaygım olduğu için değildi*

*Ben o sözümle bilesin istedim ki bilerek tehlike yatağına yatmaktayım
Yine bilesin ki her daim sana itaat ve boyun eğmeye hazırım*

*Ben Allah yolunda hidayet peygamberine ve o liyakatli insana
Küçüklüğümde ve büyüklüğümde daima olacağım canfeda.*

[Bu konuşmanın ardından şu şiirleri de okudum:]

*Mekke toprağına ayak basmış en üstün kişiye feda olsun canım
Kâbe ve Hacer'ül Esved'i tavaf eden en üstün kişiye fedadır canım*

*Hak ve hakikat mesajı getirdi diye insanlar katli için plan kurdular onun
Lakin kudret ve kerem sahibi Allah tuzaklarını boşa çıkarıp kurtaracak onu*

*Onların bizi kuşattıkları koşullar altında yattım Peygamber'in yerinde ben
Kendimi öldürülmek ya da esir alınmak üzere sundum ben*

*Ta ki Allah'ın Resulü Şi'b'de güven içinde dinlensin
İlahi destek ve korumayla kurtuluş sahiline ersin*

*Bu fedakârlıktaki hedefim yardım etmektir Allah'a
Ta ki ahiret ve kabrime belki iyi bir azık ola.¹*

¹ el-Fusul'ul Muhtare, Şeyh Mufid, s.59.

2. BÖLÜM: MEDİNE DÖNEMİ

5. Medine'ye Hicret

Hicret Gecesi

Kureyş Resûlullah'ı ortadan kaldırmak için çok planlar yapıyor ve her yola başvuruyordu. Onlar hep Resûlullah'ı öldürmeyi düşünüyorlardı ve akıllarına gelen her yolu deniyorlardı. (Ama hiçbirinde başarılı olamamışlardı. Ta ki) Daru'n-Nedve'de bir araya geldiler ve meşverete koyuldular. İblis'in de hazır bulunduğu o şeytani toplantıda Resûlullah'ı ortadan kaldırmak için mümkün görünen tüm yöntemleri incelediler. Konunun tüm boyutlarını ölçüp biçtiler, sonuçlarına dair öngöründe bulundular. Sonunda şu neticeye vardılar:

Kureyş'in her kabilesinden bir savaşçı tanıtılacak, bu savaşçılar birbirlerine destek olarak organize şekilde kılıçlarıyla Resûlullah'a saldıracak ve tek bir savaşçı gibi onu öldüreceklerdi. Peygamber öldürüldükten sonra ise her kabile kendi savaşçısını savunmak için harekete geçerek onun kisas edilmesine mâni olacaktı, sonuçta Resûlullah'ın kanının kisası alınamayacaktı.

Bu şartlar altında Cebrail, Resûlullah'a nazil olarak Kureyş büyüklerinin toplantısındaki haberleri ve onların aldığı kararı o Hazret'e ulaştırdı. Onlar saldırıya geçmek için belli bir geceyi belirlemişlerdi. Cebrail hatta saldırı anını dahi – ki Resûlullah uyumak için yatağına girdikten sonra olacaktı – Peygamber'e bildirdi ve Allah katından o Hazret'e Mekke'den çıkarak mağaraya doğru hareket etmesi emrini bildirdi.

Resûlullah Kureyş'in planından beni haberdar ettikten sonra benden kararlaştırılmış gecede onun yerine yatağında yatmamı ve canımı kendisi için kalkan etmemi istedi. (Böylece o Hazret Kureyş'ten habersiz şekilde Mekke'yi terk edip kendisini mağaraya ulaştıracaktı.)

Ben tereddüt etmeksizin ve şevkle Peygamber'in (s.a.a) önerisini kabul ettim ve bu büyük tehlikeyi karşılamaya koyuldum. Peygamber'e (s.a.a) canımı feda etmek ve onun yerine öldürülme fırsatı bulduğum için mutluydum. Resûlullah Mekke'den çıktı ve ben onun yatağında

Ali'nin Diliyle ALİ

Kendi Dilinden
Hz. Ali'nin
Hayatı

Ali b. Ebû Talib.

Hiç şüphesiz insanlık tarihinin en önemli ve eşsiz şahsiyetlerinden biridir.

63 yıllık ömrünü sadece Allah'a ve O'nun Peygamberine adanmıştı, onun dünyadaki en büyük sevinci Rabbine karşı ilâhî sorumlulukları yerine getirmektir.

O, sadece ve sadece bir muvahhid ve tam anlamıyla bir kul idi.

O özgür bir insandı. Yaşantısı baştan sona özgürce olduğu gibi kulluğu da özgürceydi. İbadeti ve mücadelesi, cehennem ateşinden korktuğu yahut cennete olan tamahından değildi, yalnızca Rabbine olan aşkıdan dolayı idi.

Onun şahsına münhasır özelliklerinden biri de şudur: Kendi yaşam öyküsünü doğduğu günden şehadet anına kadar hayatını kapsamlı bir şekilde beyan etmiş, temeli yeni atılmış İslam toplumunun önemli meselelerini de dikkati nazara alarak en gerçekçi tahlilleri ortaya koymuştur.

Peki, böyle bir şahsiyet yarım asırlık bir tarihi nakledecek olursa, bugün tüm Müslümanlardan gizlenmiş hakikatler gün yüzüne çıkmayacak mıdır?

Elinizdeki bu eser ile hem İslamiyet'in ilk dönemlerini çok daha iyi anlayacağız ve hem de Hz. Ali'nin hayatını kendi dilinden okurken onun ne kadar mazlum ve muktedir olduğunu göreceğiz.

Turkey Representation
Office of al-Mustafa
International University

ISBN 978-605-9982-44-3

9 786059 982443